

Beautitudines aliae, capita viginti

Μακαρισμοὶ ἕτεροι, κεφάλαια κ΄

1 α΄. Μακάριος ὃς μισήσας κατέλιπε τὸν βίον τοῦτον ἀνθρώπινον, καὶ σὺν Θεῷ μονωτάτῳ ἢ μελέτῃ τῆς ζωῆς αὐτοῦ ἐγένετο. 2 β΄. Μακάριος ὃς μισήσας βδελύσσεται τὴν κακίστην ἀμαρτίαν, Θεὸν μόνον ἀγαπήσας τὸν ἀγαθὸν καὶ φιλάνθρωπον. 3 γ΄. Μακάριος ὃς γέγονεν ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἄγγελος οὐράνιος καὶ μιμητὴς τῶν Σεραφίμ, ἀγνοῦς ἔχων καθ' ἐκάστην τοὺς λογισμοὺς. 4 δ΄. Μακάριος ὃς γέγονεν ἀγνὸς Θεῷ καὶ ἅγιος καὶ καθαρὸς ἀπὸ πάντων τῶν μiasμῶν καὶ λογισμῶν καὶ πράξεων τῶν πονηρῶν. 5 ε΄. Μακάριος ὃς γέγονεν ὄλος αὐτὸς ἐλεύθερος ἐν Κυρίῳ ἀπὸ πάντων τῶν πραγμάτων τοῦ βίου τούτου ματαίου. 6 ς΄. Μακάριος ὁ ἔχων ἐν νῶ τὴν ἡμέραν τὴν μέλλουσαν τὴν φοβερὰν καὶ σπουδάσας ἰάσασθαι ἐν δάκρυσιν τὰ τραύματα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ. 7 ζ΄. Μακάριος ὃς γέγονεν ὄλος αὐτὸς ὡς περ νέφος ἐν δάκρυσιν καὶ ἔσβεσε καθ' ἐκάστην φλόγα πυρὸς τὴν τῶν πονηρῶν παθῶν. 8 η΄. Μακάριος ὁ βαδίζων ἐν τῇ ὁδῷ τῶν ἐντολῶν τοῦ Κυρίου, μονὰς ποιῶν καθ' ἡμέραν εἰλικρινῶς διὰ πίστεως καὶ ἀγάπης. 9 θ΄. Μακάριος ὁ προκόπτων ἐν ἀγαθοῖς τρόποις ἀσκήσεως, ἐλπίζων πρὸς τοῦ Θεοῦ λαβεῖν βασιλείαν οὐράνιον. 10 ι΄. Μακάριος ὃς μέμνηται τὸ πρόσταγμα τοῦ λόγου ἀργοῦ τὸ φοβερὸν καὶ φύλακας στήσας αὐτοῦ τῷ στόματι μὴ ἐκπεσεῖν τῆς ἐντολῆς. 11 ια΄. Μακάριος οὗ γέγονεν ἡ ψυχὴ ὡς περ ξύλον νεόφυτον, ἔχον αἰεὶ τὰ δάκρυα κατὰ Θεόν, ὡς περ πνοὴν τοῦ ὕδατος. 12 ιβ΄. Μακάριος ὁ φυτεύων φυτὰ καλὰ ἐν τῇ ψυχῇ ἰδίᾳ, τὰς ἀρετὰς καὶ τοὺς βίους τῶν Ἁγίων. 13 ιγ΄. Μακάριος ὁ φυτεύων καὶ ἀρδεύων φυτὰ αὐτοῦ ἐν δάκρυσιν εὐχόμενος, ἵνα ἦ τὰ φυτὰ αὐτοῦ εὐάρεστα καὶ καρποφόρα τῷ Κυρίῳ. 14 ιδ΄. Μακάριος ὁ ἐκκαυθεὶς τῇ ἀγάπῃ τοῦ Κυρίου, ὡς ἐκ πυρός, καὶ ἔφλεξε πάντα λογισμὸν ῥυπαρὸν καὶ ψυχῆς αὐτοῦ τὸν μiasμόν. 15 ιε΄. Μακάριος ὃς γέγονεν ἐκουσίως ὡς γῆ καλὴ καὶ ἀγαθὴ, καρποφορῶν σπὸρον καλὸν ἐν ἑκατὸν καὶ τριάκοντα καὶ ἐξήκοντα. 16 ις΄. Μακάριος ὁ εὐρεθεὶς τῇ προθέσει σπὸρος καλὸς ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν ἔσπειρεν ὁ Δεσπότης ἐν τῷ ἀγρῷ τῷ ἰδίῳ. 17 ιζ΄. Μακάριος ὅστις εὔρε μαργαρίτην ἐκλεκτὸν τὸν οὐράνιον καὶ πωλήσας πάντα αὐτοῦ τὰ ἐν τῇ γῇ τοῦτον μόνον ὠνήσατο. 18 ιη΄. Μακάριος ὅστις εὔρε τὸν θησαυρὸν ἐν τῷ ἀγρῷ κεκρυμμένον, χαιρόμενος δὲ ἀπώσατο τὰ σύμπαντα καὶ αὐτὸν μόνον ἐκτήσατο. 19 ιθ΄. Μακάριος ὃς μέμνηται διηνεκῶς τὴν ἡμέραν τῆς ἐξόδου καὶ σπουδάζει εὐρεθῆναι ἐν τῇ ὥρᾳ εὐπρόθυμος καὶ ἄφοβος. 20 κ΄. Μακάριος ὅστις εὔρε παρρησίαν ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ χωρισμοῦ, ὅταν ψυχὴ χωρίζεται τοῦ σώματος μετὰ φόβου καὶ ὀδυνῶν· ἔρχονται γὰρ οἱ Ἄγγελοι ψυχὴν λαβεῖν καὶ χωρίσαι ἀπὸ τοῦ σώματος καὶ παραστήσαι τῷ βήματι τοῦ ἀθανάτου καὶ φρικτοῦ κριτηρίου. Μέγας φόβος, ὃ ἀδελφοί, ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ θανάτου, ὅταν ψυχὴ χωρίζεται τοῦ σώματος μετὰ φόβου καὶ ὀδυρμοῦ. Τῇ γὰρ ψυχῇ παρίστανται ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ χωρισμοῦ τὰ ἔργα αὐτῆς, ἃ ἔπραξεν ἡμέρᾳ καὶ νυκτί, ἀγαθὰ τε καὶ πονηρά, καὶ Ἄγγελοι σπουδάζοντες ἐπείγονται ἐξῶσαι αὐτὴν τοῦ σώματος· ἡ δὲ ψυχὴ θεωροῦσα τὰ ἔργα αὐτῆς δειλιᾷ τοῦ ἐξελθεῖν. Ἀμαρτωλοῦ δὲ ψυχῆ μετὰ φόβου χωρίζεται τοῦ σώματος καὶ τρέμουσα ἀπέρχεται παραστήναι κριτηρίῳ ἀθανάτῳ· βιαζομένη δὲ ἐξελθεῖν τοῦ σώματος καὶ βλέπουσα τὰ ἔργα αὐτῆς, λέγει αὐτοῖς μετὰ φόβου· δότε τόπον μίαν ὥραν ἵνα ἐξέλθω. Ἀποκρίνονται δὲ τῇ ψυχῇ τὰ ἔργα αὐτῆς ἅμα πάντα· ἡμᾶς σὺ ἔπραξας, σὺν σοὶ ἀπάγωμεν πρὸς τὸν Θεόν. Μισήσωμεν, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, τὸν βίον τοῦτον μάταιον. Χριστὸν μόνον ποθήσωμεν τὸν ἅγιον καὶ λυτρωτὴν τῶν ψυχῶν ἡμῶν. Οὐκ οἶδαμεν, ἀδελφοί, ποῖα ὥρα ἐστὶν ἡ ἐξοδος ἡμῶν· οὐδὲ ἐπίσταται τις τὴν ἡμέραν καὶ τὴν ὥραν τοῦ χωρισμοῦ. Ἄφνω ἡμῶν βαδίζόντων καὶ τρυφώντων ἀμερίμνως ἐπὶ

τῆς γῆς, καταλαμβάνει τὸ πρόσταγμα τὸ φοβερὸν ψυχὴν λαβεῖν τοῦ σώματος· καὶ ὑπάγει ἀμαρτωλὸς ἐν τῇ ὥρᾳ καὶ ἡμέρᾳ, ἧ οὐ προσδοκᾷ, πλήρης οὕσα ψυχὴ αὐτοῦ ἀμαρτιῶν, μὴ ἔχουσα ἀπολογία. Χάριν τούτου παρακαλῶ, ἀγαπητοί, γενώμεθα ἐλεύθεροι καὶ μὴ συσχῶμεν τὴν δουλείαν βίου τούτου τοῦ ματαίου καὶ προσκαίρου. Πλήρης ἐστὶν ὁ βίος οὗτος σκανδάλων τε καὶ παγίδων τοῦ θανάτου· πτερῶσωμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἐκ παγίδων καὶ σκανδάλων. Καθ' ἐκάστην ὁ Πονηρὸς κρύπτει τὰς παγίδας ἐνώπιον τῆς ψυχῆς ἡμῶν, ἵνα αὐτὴν σκανδαλίσας παγεύσῃ εἰς κόλασιν αἰώνιον. Ἀναμέσον τῶν σκανδάλων βαδίζομεν, ἀγαπητοί· προσέχωμεν οὖν ἑαυτοῖς μὴ ἐμπεσεῖν εἰς παγίδας θανάτου. Πλήρεις εἰσὶ γλυκύτητος αἱ παγίδες τοῦ θανάτου τοῦ Πονηροῦ. μὴ χαννωθῆ ἡ ψυχὴ ἡμῶν εἰς τὴν αὐτοῦ γλυκύτητα τῶν παγίδων. Ἔστιν αὐτῶν ἡ γλυκύτης τῶν παγίδων, ἡ μέριμνα τῶν γηίνων πραγμάτων καὶ χρημάτων καὶ λογισμῶν καὶ πράξεων τῶν πονηρῶν. Μὴ γλυκανθῆς σύ, ἀδελφέ, γλυκύτητι τῆς παγίδος τοῦ θανάτου. Μὴ χαννωθεὶς ἐκλυθῆς εἰς μελέτην τῶν πονηρῶν λογισμῶν. Ἐὰν εὕρῃ ὁ πονηρὸς λογισμὸς εἴσοδον ἐν τῇ ψυχῇ, γλυκαίνεται εἰς μελέτην τὴν πονηρὰν, ἵνα αὐτὴν θανατώσῃ, καὶ γίνεται ὁ πονηρὸς λογισμὸς, ὡς περ παγὶς ἐν τῇ ψυχῇ, μὴ διωχθεὶς εἰ μὴ δι' εὐχῆς καὶ δακρύων καὶ ἐγκρατείας καὶ ἀγρυπνίας. Γίνου δὲ ἐγρήγορος καὶ ἐλεύθερος ἀπὸ πάντων τῶν γηίνων, ἵνα ῥυσθῆς τῶν παγίδων καὶ λογισμῶν καὶ πράξεων τῶν πονηρῶν. Μὴ χαννωθῆς μίαν ῥοπήν εἰς μελέτην τοῦ πονηροῦ λογισμοῦ. Μὴ χρονίσῃ ὁ πονηρὸς λογισμὸς ἐν τῇ ψυχῇ σου, ἀδελφέ. Φεῦγε αἰεὶ πρὸς τὸν Θεὸν δι' εὐχῆς καὶ νηστείας καὶ δακρύων, ἵνα ῥυσθῆς ἀπὸ πάντων τῶν παγίδων καὶ τῶν σκανδάλων καὶ τῶν παθῶν. Μὴ νομίσης, ὡς ἀδελφέ, χρόνον πολὺν ζῆσαι ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ χαννωθῆς εἰς μελέτην τῶν πονηρῶν λογισμῶν καὶ πράξεων, ἄφνω δὲ ἔλθῃ τὸ πρόσταγμα τοῦ Κυρίου καὶ εὐρήσῃ ἀμαρτάνοντα, μὴ ἔχοντα μετανοίας καιρὸν ἔτι, μηδὲ συγχωρήσεως. Καὶ τί ἐρεῖς τῷ θανάτῳ ἐν τῇ ὥρᾳ τοῦ χωρισμοῦ, ἀδελφέ; Συμβαίνει γὰρ μηδὲ συγχωρεῖν τὸ πρόσταγμα στιγμὴν ὥρας ἐπὶ τῆς γῆς. Πολλοὶ νομίσαντες πολὺν χρόνον ζῆσαι ἐπὶ τῆς γῆς, ἤλθεν ἄφνω θάνατος, εὗρεν ἄνδρα ἀμαρτωλὸν καὶ πλούσιον, ψηφίζοντα τὰ ἔτη πολλά, νομίζοντα ἐν ἀνέσει ζῆν ἐπὶ τῆς γῆς, κατέχοντα ἐν δακτύλοις ψηφισμὸν κεφαλαίου καὶ τόκου, μερίζοντα ἐν ἔτεσι χρόνου πολλοῦ τὸν ἀριθμὸν πλοῦτου αὐτοῦ. Ἦλθεν ἄφνω ὁ θάνατος, μιᾷ ῥοπῇ κατήργησε πάντα ψηφισμὸν ὁμοῦ καὶ τὸν πλοῦτον καὶ μέριμναν τοῦ χρόνου τοῦ ματαίου. Ἦλθε πάλιν ὁ θάνατος, εὗρεν ἄνδρα δίκαιον συνάγοντα πλοῦτον καλὸν οὐράνιον δι' εὐχῆς καὶ νηστείας, ἔχοντα αἰεὶ θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν, μὴ φοβούμενον παρουσίαν θανάτου καὶ χωρισμὸν τοῦ σώματος. Οὕτως αἰεὶ προσδόκησον τὸν θάνατον καθ' ἡμέραν, ὡς συνετὸς καὶ πνευματικὸς, τὸν χωρισμὸν, τὴν παράστασιν τοῦ βήματος τοῦ Κυρίου. Ἐτοίμασον καθ' ἡμέραν λαμπάδα σου, ὡς πρόθυμος καὶ φρόνιμος· ἐπίσκεψαι καθ' ὥραν πάλιν αὐτὴν ἐν δάκρυσιν καὶ προσευχαῖς. Ὅσον χρόνον ἐν ἀδείᾳ τυγχάνεις, ἀγαπητέ μου, σπούδασον. Ἔρχεται γὰρ ὁ καιρὸς σου γέμων ἀπιστίας, χαννότητος, ῥαθυμίας, σκληρότητος, μὴ συγχωρῶν λογίζεσθαι τὰ κρείττονα ἐκ τῆς αὐτοῦ συγχύσεως. Προσέχετε, ἀγαπητοί, πῶς ἅπαντα τὰ πονηρὰ ἀκμάζουσι, προκόπτουσι καθ' ἡμέραν τὰ κάκιστα. Προβαίνει πονηρία. Συμφαίνουσι τὴν σύγχυσιν ἐρχομένην καὶ τὴν θλίψιν τὴν μεγάλην τὴν μέλλουσαν ἔρχεσθαι ἐπὶ πάντα τὰ πέρατα τῆς γῆς. Διὰ τὰς ἡμῶν ἀμαρτίας προκόπτουσι ταῦτα πάντα καθ' ἡμέραν καὶ διὰ τὴν ἡμῶν χαννότητα προβαίνουσι τὰ πονηρὰ ἐπὶ τῆς γῆς. Γενόμενοι ἐγρήγοροι, φιλόθεοι, πολεμισταί, καθ' ἐκάστην τὸν πόλεμον τοῦ Πονηροῦ νικήσομεν, ὡς τέλειοι φιλόθεοι· διδαχθῶμεν καὶ τὰ ἔθη τοῦ πολέμου· ἀόρατος γὰρ τυγχάνει. Ἔθη εἰσὶ τοῦ πολέμου τούτου ἡ γυμνότης τῶν γηίνων. Ἄν προσδοκᾷς τὸν θάνατον καθ' ἡμέραν πρὸ ὀφθαλμῶν, οὐχ ἀμαρτήσης. Ἄν γυμνωθῆς τῶν γηίνων πραγμάτων, οὐ τραπήσῃ ἐν πολέμῳ. Ἄν μισήσῃς τὰ γήϊνα, καταφρονῶν τῶν προσκαίρων, ἀγαπητέ, τότε δυνήσῃ, ὡς ἄριστος

πολεμιστής, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης λαβεῖν. Ἐπειδὴ γὰρ τὰ γῆινα προσέλκουσι πρὸς ἑαυτὰ εἰς τὰ κάτω καὶ τὰ πάθη σκοτοῦσι τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας ἐν πολέμῳ, χάριν τούτου νικᾷ ἡμᾶς ἐν πολέμῳ ὁ Πονηρός, τοὺς γῆινους, πλήρεις ὄντας καὶ τῆ μερίμνη τῶν γῆινων τοῖς πάθεσι δουλεύοντας. Τὰ γῆινα γὰρ σήμερον ἀγαπῶμεν πάντες ὁμοῦ, ἀγαπητοί, καὶ ἠλοῦται ὁ νοῦς ἡμῶν ἐπὶ τῆς γῆς χάριν τῆς ἡμῶν χαυνότητος. Ἡ ἡμέρα κέκλικε πρὸς ἐσπέραν. Λοιπὸν ἐστὶν ὁ χρόνος ἡμῶν, καὶ ἡμεῖς δι' ἡμῶν ἀπιστίαν νομίζομεν πρωτῆ εἶναι. Ἴδου ἐπὶ θύραις ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, ἡμεῖς δὲ περὶ ταύτης οὐδέποτε θέλομεν ἀκροάσασθαι τὰ σημεῖα καὶ τέρατα, ἃ ἔλεγεν ὁ Κύριος. Γεγόνασι λοιμοί, σεισμοί, φόβοι τε πόλεμοί τε καὶ τῶν ἔθνων ἢ κινήσις· ταῦτα πάντα ὡσπερ ὄναρ δοκεῖ ἡμῖν διηγείσθαι πρὸς ἀλλήλους· οὐκ ἀκοή τούτων πτοεῖ ἡμᾶς, οὐδὲ αὐτὴ ἡ θέα. Οἱ ἐκλεκτοὶ συνάγονται πρὸ θλίψεως τοῦ μὴ ἰδεῖν τὴν σύγχυσιν καὶ τὴν θλίψιν τὴν μεγάλην ἐρχομένην εἰς τὸν κόσμον τὸν ἄδικον. Ὁ ἀμητὸς ἤδη ἤγγικεν εἰς θερισμόν. Τέλος ἔχει ὁ αἰὼν οὗτος, καὶ ἄγγελοι κατέχουσι τὰ δρέπανα καὶ τὸ νεῦμα ἐκδέχονται. Φοβηθῶμεν, ἀγαπητοί. Ὥρα ἐστὶν ἐνδεκάτη τῆς ἡμέρας, καὶ τῆς ὁδοῦ τὸ μῆκος πολὺ. Σπουδάσωμεν ἐν τῇ ὁδῷ εὐρεθῆναι. Γενώμεθα ἐγρήγοροι καὶ νήψωμεν ἀπὸ τοῦ ὕπνου ὡς ἄϋπνοι. Οὐκ οἶδαμεν ποῖα ὥρα ὁ Δεσπότης πάσης τῆς γῆς ἔχει ἐλθεῖν. Κουφίσωμεν οὖν ἑαυτοὺς ἀπὸ βάρους καὶ μερίμνης τῶν γῆινων. Μὴ μεριμνᾶτε παντελῶς ἐπὶ τῆς γῆς, εἶπεν ἡμῖν ὁ Κύριος. Τὸ ἀγαπᾶν πάντας ὁμοῦ ἐντέταλκεν ἡμῖν. Ἡμεῖς δὲ μᾶλλον τὴν ἀγάπην ἐδιώξαμεν, καὶ ἔφυγεν ἀπὸ τῆς γῆς. Ἀμαρτίαι πληθύνονται· ἀδικία ἐκάλυψε πάντας ὁμοῦ· εἷς ἕκαστος τὰ γῆινα ἐπιποθεῖ, τῶν οὐρανίων καταφρονεῖ· τὰ μέλλοντα οὐδεὶς ἡμῶν ἀγαπᾷ. Ποθεῖς εἶναι οὐράνιος; Τὰ ἐπὶ τῆς γῆς μίσει αἰεὶ καὶ βδελύσσει ὡς ἄσκησον ὡς τέλειος καὶ πόθησον βασιλείαν οὐρανῶν. Μὴ λογίζου οὕτως, ὡς μοναχέ, λέγων, ὅτι πολὺς ἐστὶν ὁ κάματος τῆς ἀσκήσεως, κἀγὼ εἰμι ὀλιγοστός καὶ ἀσθενής καὶ οὐκ ἰσχύω τοῦ ἀσκήσαι. Ἐνώτισαι ῥήματα συμβουλίας καλλίστης καὶ ἀγαθῆς· κατάμαθε ὅσα λέγω, ἀγαπητέ μου ἀδελφὲ καὶ φιλόχριστε. Εἰ βουληθῆς ἀποδημεῖν εἰς ἑτέραν μακρὰν χώραν καὶ πατρίδα, οὐ δύνασαι παραδραμεῖν ὅλης ὁδοῦ τὸ διάστημα μιᾶ ῥοπῆ, ἀλλὰ ῥυθμῶ τῶν βημάτων καθ' ἡμέραν κατὰ μονὴν ἀποδημεῖς, καὶ διὰ χρόνου καὶ καμάτου καταντᾶς εἰς τὴν χώραν ἣν προσδοκᾷς. Οὕτως ἐστὶν ἡ βασιλεία ἢ ἐπουράνιος καὶ τῆς τρυφῆς ὁ παράδεισος. Διὰ νηστειῶν, δι' ἐγκρατείας, δι' ἀγρυπνιῶν εἷς ἕκαστος φθάνει ἐκεῖ. Ἐγκράτεια καὶ δάκρυα καὶ προσευχή, ἀγρυπνία καὶ ἀγάπη, αὐταῖ εἰσὶν αἱ μοναὶ εἰς οὐρανὸν ἀπάγουσαι. Μὴ φοβηθῆς ἀρχὴν καλὴν βαλεῖν καλῆς ὁδοῦ ἀναγωγῆς εἰς τὴν ζωὴν. Θέλησον μόνον τοῦ βαδίσαι τὴν ὁδὸν καὶ εὐρεθῆς εὐπρόθυμος· παραχρῆμα αὕτη ἡ ὁδὸς εὐθύνεται ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ χαίρων καὶ βαδίζων μονὰς ποιεῖς τερπόμενος εἰς τὴν ὁδόν. Δυναμοῦνται τὰ βήματα τῆς ψυχῆς σου κατὰ μονὴν καθ' ἑκάστην. Οὐ μὴ εὐρῆς δυσκολίαν εἰς τὴν ὁδὸν τὴν εἰς οὐρανὸν ἀπάγουσαν· ὁ Κύριος οὐράνιος αὐτὸς δι' ἑαυτοῦ ὁδὸς ζωῆς ἐγένετο τοῖς θέλουσι μετὰ χαρᾶς ἀπέρχεσθαι πρὸς τὸν Πατέρα τῶν φώτων. Ἐγένου μοι, Χριστέ Σῶτερ, ὁδὸς ζωῆς ἀπάγουσα πρὸς τὸν Πατέρα. Μόνη αὕτη χαρὰ ἐστὶν, τέλος δὲ αὐτῆς βασιλεία οὐράνιος. Ἐγένου μοι, ὦ Δέσποτα Ἰησοῦ Υἱὲ Θεοῦ, ὁδὸς ζωῆς καὶ φωτισμός, καὶ ἠντλησα δι' ἐμαυτοῦ ἐκ τῆς σῆς πηγῆς χαρίσματα, πλήρης πόθου. Ἐγένετο ἡ χάρις σου ἐν καρδίᾳ τοῦ δούλου σου φῶς καὶ χαρὰ γλυκύτερα ὑπὲρ μέλι καὶ κηρίον ἐν τῷ στόματι οἰκέτου σου. Ἐγένετο ἡ χάρις σου ἐν τῇ ψυχῇ τοῦ δούλου σου ὡς θησαυρός, ἐπλούτισε τὴν πτωχείαν, ἐδίωξε τὴν πενίαν καὶ σαπρίαν. Ἐγένετο ἡ χάρις σου, τοῦ δούλου σου καταφυγὴ καὶ δύναμις, ἀντίληψις καὶ ὑψωμα καὶ καύχημα, ἐδέσματα πάσης ζωῆς. Πῶς σιγήσῃ ὁ δοῦλός σου, Δέσποτα, ἐκ τῆς πολλῆς ἠδύτητος τῆς σῆς ἀγάπης καὶ χάριτος; Καὶ διηνέφωξα τὸ στόμα μου ἀναξίως. Πῶς πάλιν καρτερήσῃ ἡ γλῶσσά μου ἐκ τῆς αὐτῆς ὠφελείας τοῦ ἀνυμνεῖν καὶ δοξάζειν τὸν δοτῆρα τῶν ἀγαθῶν; Καὶ πῶς

πάλιν ἀποτολμῶ ἀποκλεῖσαι τὰ κύματα τῆς χάριτος τὰ βρύνοντα ἐν καρδίᾳ ἀμαρτωλοῦ, πλήρη ὄντα γλυκύτητος ἐν τοῖς πολλοῖς χαρίσμασι; Ψαλῶ δόξαν τῷ Δεσπότῃ τῶν οὐρανίων, τῷ δώσαντι θεράποντι τὰ ἴδια χαρίσματα οὐράνια διὰ πολλῶν χαρισμάτων. Μεγαλυνῶ τὴν χάριν σου, Χριστέ Σῶτερ· ἐν τῷ γὰρ μεγαλύνειν, μεγαλύνομαι ἐν αὐτῇ. Οὐ παύομαι ἐν γλώσσει μου ὑμνολογῶν τὴν χάριν σου, ὦ Δέσποτα· οὐ σιγήσει κιθάρα μου μελωδοῦσα μελωδίας πνευματικᾶς. Ὁ πόθος σου ἔλκυει με πρὸς σέ, Σωτήρ, τὸ καύχημα τῆς ζωῆς μου. Ἡ χάρις σου γλυκαίνει μου διάνοιαν ἔλकुσθῆναι ὀπίσω σου. Γενέσθω σοι ἡ καρδία μου γῆ ἀγαθή, δεχομένη σπόρον καλόν, καὶ δροσίση ἡ χάρις σου εἰς αὐτὴν δρόσον ζωῆς αἰωνίου. Θερίση δὲ ἡ χάρις σου δραγμὴν καλὴν ἀπὸ τῆς γῆς τῆς καρδίας, κατάνυξιν, προσκύνησιν, ἀγιασμόν, τὰ ἀρεστά σοι πάντοτε. Ἐπίστρεψον ψυχὴν μου εἰς τὴν μάνδραν παραδείσου τῆς τρυφῆς σὺν προβάτῳ εὐρεθέντι. Εὐρεθείη ἡ ψυχὴ μου ἐν τῷ φωτί. Ἐκεῖνο μὲν τὸ πρόβατον εὐρεθὲν εἰς τοὺς ὤμους ἐβάστασας, ταύτην δὲ τὴν ἀναξίαν ψυχὴν διὰ χειρός σου ἔλकुσον καὶ πρόσφερε [ἀμφοτέρους] τῷ ἀχράντῳ σου καὶ ἀθανάτῳ Πατρί. Ἴνα λέγω ἐν τρυφῇ παραδείσου, μετὰ πάντων τῶν Ἁγίων· δόξα Πατρὶ ἀθανάτῳ, προσκύνησις τῷ δώσαντι χαρίσματα οὐράνια τῷ εὐτελεῖ, ἵνα αὐτὸς προσφέρῃ δραγμὴν δόξης τῷ Βασιλεῖ τῶν ἀπάντων εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.